

się w dyspozycji zacytowanego przepisu ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, tym samym regulacjami § 1 ust. 1, 2, 9, 10, 11, 12 oraz § 3 ust. 1, 2, 6, 7, 8 Rada Gminy przekroczyła zakres przyznanego przez ustawodawcę upoważnienia, tj. przyjęła je bez podstawy prawnej.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone z powodu niezgodności z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

2774

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.I -7.4131-1-175/11

z dnia 31 maja 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zmianami)

orzekam

nieważność Uchwały Nr V/26/11 Rady Gminy Gniezno z dnia 16 lutego 2011 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy usługowej we wsi Zdziechowa – część działki nr 206/5 - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr V/26/11 Rady Gminy Gniezno została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 5 maja 2011 r.

Powyższą uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 42 poz. 1591 z późniejszymi zmianami) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. nr 80 poz. 717 ze zmianami).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Przeprowadzając postępowanie nadzorcze organ nadzoru stwierdził, iż zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy „w planie miejscowym określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4”. Rozszerzenie tego przepisu stanowi § 4 pkt 13 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którym „ustalenia dotyczące stawek procentowych stanowiących podstawę do określania opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy, powinny zawierać stawki procentowe

w przedziale od 0 % do 30 % i dotyczyć wszystkich terenów, określonych w projekcie planu miejscowego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy, przy czym ich wielkość może być różna dla poszczególnych terenów lub grup terenów”

W § 14 planu wskazano, że „nie ustala się stawki służącej naliczeniu jednorazowych opłat, o jakich mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.”

Brak określenia wysokości stawki procentowej, o której mowa powyżej stanowi naruszenie zasad sporządzenia planu.

Zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. a tiret 5 ww. ustawy, wójt, burmistrz albo prezydent miasta występuje o opinie o projekcie planu do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie telekomunikacji.

Jak wynika z przedłożonej dokumentacji, w trakcie sporządzania planu nie wystąpiono o przedmiotową opinię, co zostało potwierdzone w piśmie Wójta Gminy Gniezno z 28 kwietnia 2011 r.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), „miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (...) nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej”.

Ustalenia § 5 pkt 1 planu zakazują lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, za wyjątkiem inwestycji celu publicznego, toteż nie stoją w sprzeczności z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Z uwagi na powyższe brak wystąpienia o opinie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej należy uznać za istotne naruszenie prawa.

Biorąc pod uwagę brzmienie art. 28 cytowanej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego – co zostało wykazane przez organ nadzoru w niniejszym rozstrzygnięciu - skutkuje nieważnością uchwały rady gminy.

Uzasadnione jest więc stwierdzenie nieważności uchwały nr V/26/11 Rady Gminy Gniezno z dnia 16 lutego 2011 roku.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być skarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w

terminie 30 dni od dnia jego doręczenia za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
Piotr Florek

2775

ROZSTRZYgniĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.I -7.4131-1- 176 /11

z dnia 31 maja 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zmianami)

orzekam

nieważność Uchwały Nr XLI/421/09 Rady Gminy Gniezno z dnia 9 grudnia 2009 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej we wsi Osiniec – działka nr 83/1- ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XLI/421/09 Rady Gminy Gniezno została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 5 maja 2011 r.

Powyższą uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 42 poz. 1591 z późniejszymi zmianami) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. nr 80 poz. 717 ze zmianami).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Przeprowadzając postępowanie nadzorcze organ nadzoru stwierdził, iż zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy „w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów”. Uszczegółowienie tego przepisu stanowi § 4 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospoda-

rowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którym ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W przedmiotowym planie dla terenu oznaczonego symbolem ZP/U – tj. terenów zieleni urządzonej z dopuszczeniem zabudowy usługowej nie wyznaczono linii zabudowy.

Zauważyć należy, że obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 ustawy, a więc m. in. parametrów zabudowy, nie jest wprawdzie bezwzględny, jednakże pozostaje uzależniony od warunków faktycznych panujących w terenie. Oznacza to, że plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa w ww. przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Dopuszczenia na danym terenie nowej zabudowy bądź rozbudowy istniejących obiektów, czy też brak wyraźnego zakazu zabudowy na terenach o przeznaczeniu jednoznacznie związanym z różnymi formami zabudowy rodzi obowiązek ustalenia dla niej parametrów określonych w art. 15 ust. 2 pkt. 6 ustawy.

W związku z powyższym stwierdzam, że brak określenia linii zabudowy dla terenów ZP/U stanowi naruszenie zasad sporządzenia planu określonych w ww. przepisach ustawy i rozporządzenia.

Zgodnie z § 4 pkt 9 rozporządzenia ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać m. in. określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego z układem zewnętrznym oraz wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W przedmiotowym planie ustalenia w zakresie miejsc parkingowych na terenach przeznaczonych pod inwestycje ograniczają się tylko do wskazania